

วิธีดำเนินงาน

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความสำคัญของแบบฝึกหัดคำศัพท์ ชนิดของแบบฝึกหัดคำศัพท์ ตลอดจนคำศัพท์ที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายควรทราบและใช้ได้อย่างถูกต้อง เพื่อให้เป็นแนวทางแก่ครูภาษาอังกฤษในการสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะคำศัพท์ ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกหัดคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายขึ้น เพื่อวัดสัมฤทธิ์ผล การเรียนคำศัพท์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหลังจากได้รับการสอนและฝึกทำแบบฝึกหัดคำศัพท์แล้ว

ตัวอย่างประชากร

ผู้วิจัยได้เลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม คัดเลือกเอานักเรียนทั้งสองห้องคือ ห้องวิทยุ ก. และ ห้องวิทยุ ข. ซึ่งถือว่ามีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากัน โดยพิจารณาจากผลการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบกับผลการทดสอบของนักเรียนทั้งสองห้อง ผู้วิจัยได้แบ่งนักเรียนที่คัดเลือกแล้วออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 35 คน กำหนดให้นักเรียนห้องวิทยุ ข. เป็นกลุ่มทดลอง หมายถึงกลุ่มที่จะเรียนคำศัพท์และฝึกทำแบบฝึกหัดเสริมทักษะคำศัพท์ที่ผู้วิจัยคิดขึ้น และให้ห้องวิทยุ ก. เป็นกลุ่มควบคุม หมายถึงกลุ่มที่ไม่ได้เรียนคำศัพท์และไม่ได้ออกแบบฝึกหัดเสริมทักษะคำศัพท์ดังกล่าว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกหัดคำศัพท์ซึ่งมีวิธีดำเนินงานเป็นขั้น ๆ ดังนี้

1. นำบัญชีคำศัพท์ที่ สุภา เมทไตรพันธ์ ได้วิเคราะห์ไว้ในการทำวิทยานิพนธ์

ระดับปริญญาโทเรื่อง "ความถี่ของคำในหนังสืออ่านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" ในปี พ.ศ.2516¹ คำศัพท์ดังกล่าวได้จากการศึกษาจากหนังสือ A General

Service List of English Words ของ Michael West² และ The

Teacher's Word Book of 30,000 Words ของ Thorndike และ Lorge³

ประกอบ

จำนวนคำศัพท์ที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายควรทราบมีทั้งสิ้น 1030 คำ

2. ขณะเดียวกันผู้วิจัยได้นำบัญชีคำศัพท์ดังกล่าวไปเทียบกับบัญชีคำศัพท์

Robert Nowacek ทำขึ้นชื่อว่า Dah Vhs Zertifikat Für Englisch⁴ และเทียบกับ

กับบัญชีคำศัพท์ สมหวัง อองนาวา รวบรวมไว้ในวิทยานิพนธ์เรื่อง "วิเคราะห์การเสนอศัพท์

ในแบบเรียนภาษาอังกฤษชุด 'Oxford Progressive English For Adult

Learners' Books One and Two" ในปี พ.ศ.2515⁵ ทั้งนี้เพื่อศึกษาบัญชีคำศัพท์

ที่มีความถี่สูงและมีประโยชน์ในการใช้

3. เพื่อให้การวิจัยได้ผลยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้ศึกษาวิทยานิพนธ์ของ มลลดี สีตบุตร

เรื่อง "การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษชุด English For Thai Students ระดับ

มัธยมศึกษาตอนต้นตามหลักภาษาศาสตร์และหลักจิตวิทยาการเรียนรู้"⁶ เพื่อนำไปประกอบการ

¹สุทา เมตไตรพันธ์, เรื่องเดิม.

²Michael West, loc.cit.

³Edward L. Thorndike and Irving Lorge, loc.cit.

⁴Robert Nowacek, loc.cit.

⁵สมหวัง อองนาวา, เรื่องเดิม.

⁶มลลดี สีตบุตร, "การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษชุด English for Thai Students ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักภาษาศาสตร์และจิตวิทยาการเรียนรู้", (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2514)..

พิจารณาคัดเลือกศัพท์ที่จะนำไปสร้างเป็นแบบฝึกหัด

4. ศึกษาคนควาเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์จากตำราและวารสารทางวิชาการโดยเน้นคำศัพท์ที่ใช้ในตำราเรียน เพื่อรวบรวมความรู้มาเป็นแนวทางสำหรับการสร้างแบบฝึกหัดศัพท์

4.1 การเตรียมแบบฝึกหัดที่จะใช้สอน เนื่องจากจำนวนคำศัพท์ที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายควรทราบมีถึง 1030 คำ ซึ่งต้องใช้เวลาในการสอนมาก ด้วยเหตุที่ผู้วิจัยมีเวลาจำกัดจึงกำหนดจำนวนคำศัพท์เหลือเพียง 150 คำ คำศัพท์ทั้ง 150 คำนี้ คาดว่าจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนของคำศัพท์ทั้ง 1030 คำได้ เพราะส่วนมากจะเป็นคำศัพท์ที่ควรทราบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แต่ก็มีบางคำเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนควรทราบมาก่อนแล้วในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนรู้คำศัพท์ที่จำเป็นในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 และใหญ่สูงกว่าระดับบางเล็กน้อย จึงใช้ศัพท์บางคำยากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แต่ผลการวิจัยจะสามารถใช้เป็นแนวทางในการวิจัยศึกษาแบบฝึกหัดศัพท์ต่อไป

4.2 นำคำศัพท์ทั้งยาก ง่าย และปานกลางมาจัดกัน และสร้างเป็นแบบฝึกหัดขึ้นจำนวน 10 แบบ โดยศึกษาจากหนังสือแนะวิธีทำแบบฝึกหัดศัพท์ที่ใดกล่าวไว้แล้วในบทที่ 2 และนำคำศัพท์มาจัดเป็นกลุ่มคำเพื่อสะดวกในการฝึก โดยจัดคำหน้าที่แตกต่างกัน มารวมเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 10 คำ เพราะเห็นว่าควรจะทำแบบฝึกหัดหลังจากได้เรียนศัพท์ไปชุดหนึ่งแล้ว และจำนวนศัพท์ที่สอนไปครั้งหนึ่ง ๆ ควรจะมีไม่เกิน 10 คำ ให้นำคำศัพท์แต่ละชุดสร้างเป็นแบบฝึกหัด 4 แบบ โดยเลือกแบบตามที่ได้เห็นว่าเหมาะกับคำศัพท์ชุดนั้น

แบบฝึกหัดทั้ง 10 แบบที่ใช้ในการทำแบบฝึกหัดมีดังนี้

1. แบบฝึกหัดให้เติมคำลงในช่องว่าง โดยเลือกคำตอบ a, b, c หรือ d
(Choose a, b, c, or d to complete the sentences)
2. แบบให้เลือกคำในวงเล็บให้ถูกต้อง โดยขีดเส้นใต้คำที่ถูก (Underline one of the three words which best fills the blank in each sentence)
3. แบบให้เลือกคำที่เหมาะสมจากกลุ่มคำที่เหมาะสมใส่ในช่องว่าง (Fill in the blanks with an appropriate word from the list below)

4. แบบให้เลือกคำตอบ a, b, c หรือ d ที่มีคำศัพท์ตรงกับคำอธิบายที่ขีดเส้นใต้ (Substitute words of similar meaning to the underlined words or phrases)

5. แบบให้เลือกคำตอบ a, b, c หรือ d ที่มีความหมายตรงกับคำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ (Choose the one answer which has the most similar meaning to the underlined word)

6. แบบให้เลือกคำตอบที่มีความหมายตรงข้ามกับคำที่ขีดเส้นใต้ (From the given list, find the opposite meaning of the underlined words)

7. แบบให้จับคู่คำที่มีความหมายเหมือนกัน (Choose the word in column B which has a similar meaning to the underlined word in column A. Write a, b, c, etc in front of the number)

8. แบบให้เติมอักษรให้ครบตามจำนวนเส้นที่เว้นไว้ เช่น คำนี้มีเส้นขีดเว้น 5 ขีด แสดงว่าต้องการให้เติมคำศัพท์ที่มีตัวอักษร 5 ตัว (Complete the words in the following sentences. Each dot stands for a letter)

9. แบบให้เติมข้อความในประโยคให้ได้ความสมบูรณ์ (Complete the following sentences)

10. แบบให้ตอบคำถาม (Answer the following questions)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การทดสอบก่อนเริ่มเรียน

1.1 ก่อนเริ่มสอน ผู้วิจัยได้ทดสอบพื้นฐานความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ จำนวน 150 คำ ของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม วิธีการทดสอบทำดังนี้

1.1.1 ให้นักเรียนแปลคำศัพท์แต่ละคำเป็นภาษาไทย

1.1.2 นำคำศัพท์แต่ละคำมาแต่งประโยค แล้วเขียนลงในกระดาษใช้ เวลาแต่งประโยคละ 3 นาที ค่ายเหตุที่คำศัพท์มีจำนวนทั้งหมด 150 คำ จึงใช้เวลาแต่งคร่าวๆ เดียวกันไม่ไค้หมด ต้องแบ่งออกเป็นครั้งย่อย ๆ ครั้งละ 21-22 คำ รวมใช้เวลา

7 ชั่วโมง

2. นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาความสามารถของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม

2.1 นำคะแนนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมาหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)⁷ ปรากฏว่าได้ผลดังนี้

$$\text{ห้องวิทย ก. } \bar{X} = 45.82$$

$$\text{S.D.} = 34.08$$

$$\text{ห้องวิทย ข. } \bar{X} = 36.62$$

$$\text{S.D.} = 27.94$$

2.2 นำคะแนนมาทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างมัธยเลขคณิต โดยใช้การทดสอบค่า t ⁸ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ค่า t ที่คำนวณได้ 1.23 น้อยกว่าค่า t จากตาราง ($P < .05$ $df = 68$ $t = 1.96$) ดังนั้นความสามารถของนักเรียนทั้งสองกลุ่มก่อนทดลองสอนไม่แตกต่างกัน

2.3 นอกจากนี้ยังได้ทดสอบภาวะความแปรปรวนของคะแนนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม 9 ค่า F ที่ได้จากการคำนวณเท่ากับ 1.62 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($P < .05$, $df = 34, 34$ $F = 1.80$) แสดงว่าความแปรปรวนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่ต่างกันหมายความว่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถของนักเรียนทั้งสองกลุ่มใกล้เคียงกัน

3. สอนกลุ่มทดลองตามเนื้อหาที่เตรียมไว้เป็นเวลา 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ใช้เวลาสอนศัพท์คำละประมาณ 10 นาที ส่วนกลุ่มควบคุมก็ให้เรียนไปตามปกติเป็นเวลา 12 สัปดาห์เหมือนกัน

⁷ ประคอง กรรณสูต, สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2508), หน้า 143

⁸ ประคอง กรรณสูต, เรื่องเดิม, หน้า 90

⁹ ประคอง กรรณสูต, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน. (คู่มือคำนวณในภาคผนวก.)

4. ให้นักเรียนกลุ่มทดลองฝึกทำแบบฝึกหัดหลังจากเริ่มศัพท์แล้วทดสอบเพื่อผลการเรียนวิธีการทดสอบครั้งนี้ใช้วิธีเกี่ยวกับการทดสอบก่อนการสอน คือให้นักเรียนแปลคำศัพท์แต่ละคำเป็นภาษาไทย นำคำศัพท์แต่ละคำไปผูกเป็นประโยคและเขียนลงในกระดาษ จำนวนคำศัพท์ทั้งหมด 150 คำ และเนื่องจากคำศัพท์คำหนึ่งใช้เวลาแต่งประโยคประมาณ 3 นาที จึงต้องใช้เวลาแต่งทั้งหมดรวม 7 ชั่วโมง

5. นำคำตอบของนักเรียนมาตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์ผลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนน โดยถือเกณฑ์ว่าถ้าตอบถูกต้องสามารถแปลถูกและแต่งประโยคได้ถูกต้องได้ขละ 1 คะแนน ถ้าแปลผิดหรือแต่งประโยคผิดหรือไม่มีคำตอบ ได้ 0 คะแนน

2. นำคะแนนจากการทดสอบครั้งที่ 2 ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบความแตกต่าง โดยการทดสอบค่า t

3. นำข้อมูลที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดของนักเรียนมาวิเคราะห์และเสนอผลการวิเคราะห์เป็นบทความและตาราง

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย